Een Nieuw Lied

Oorspr. Titel: A New Song, Part 3

Paul Proctor, http://www.newswithviews.com/PaulProctor/proctorA.htm

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling HSV of SV1977.
Vertaling, plaatjes en voetnoten door M.V.

Zelfs indien de stijl van de muziek en de manier waarop ze gebracht wordt in de kerk en de aanbidding voor God niets zouden uitmaken, en we, gewoon bij wijze van spreken, zouden akkoord gaan met Warren's foute stelling "Er bestaat niet zoiets als christelijke muziek. Er bestaat enkel christelijke lyriek[1]" (wat we stellig afwijzen) dan moeten we ons realiseren dat wat vandaag op lyrische wijze wordt gezegd in veel van de eigentijdse muziek en lofprijzingmuziek, helemaal niet bijbels is, maar over het algemeen puur emotioneel en potentieel misleidend voor hen die ze aanhangen.

Met betrekking tot onderscheidingsvermogen (een geestelijke kwaliteit die vele christenen vandaag missen) is het van vitaal belang dat gelovigen niet enkel letten op wat NIET wordt gezegd in preken maar ook op wat NIET gezegd wordt in de liederen. Net zoals de "purpose driven" (doelgerichte), "seeker sensitive" (zoeker gevoelige) boodschap gebrek lijdt aan bepaalde schriftuurlijke veroordelingen, verklaringen, vereisten en richtlijnen, die inherent 'beledigend' zijn voor ongelovigen, is er in de daarmee gepaard gaande muziek eveneens een gebrek aan deze genoemde attributen.

Het kan sommigen verrassen dat veel van de hedendaagse christelijke liederen en populaire "praise"-chorussen, ook geschikt lijken om gebruikt te worden in bijna elke wereldreligie. Want in de kerkgroeibeweging is de lyrische inhoud meestal emotioneel sterk, theologisch zwak en overwegend dubbelzinnig. Vermits zulke muziek weinig meer verwoordt dan vluchtige emoties, levendige verbeeldingen, poëtische interpretaties en gevoelsaffecties jegens een universele of generische 'God', waaruit alle potentieel gevaarlijke en 'beledigende' leerstellige dingen zijn weggelaten - in het bijzonder schriftuurlijke negativiteiten zoals zonde, berouw, bloedstorting, kruisiging, enz. - kan ze virtueel elke god of religie dienen. Dit wil niet zeggen dat alle traditionele lofzangen schriftuurlijk accuraat zijn of verheffend, of dat alle hedendaagse muziek en praisesongs dit niet zijn. Maar de kerk en zij die in de christelijke muziekbediening zitten, zouden de duidelijke en contrasterende tendens van elk moeten waarnemen.

In het volgende uittreksel, genomen uit een artikel dat gepubliceerd werd door het Pensacola Christian College, getiteld: Why Sing Hymns? (waarom lofliederen zingen?) werden erg waardevolle punten gesteld:

> "De trend vandaag is de vervanging van traditionele lofliederen door hedendaagse praise-chorussen. Dit is geen goede trend, in het bijzonder voor de jeugd en nieuwe gelovigen die behoefte hebben aan een sterke leerstellige gerichtheid. Lofliederen presenteren duidelijke uitdrukkingen van goddelijke kennis en bijbelse waarheid. Kol. 3:16 maant aan: 'Het woord van Christus wone rijkelijk in u, in alle wijsheid; leert en vermaant elkander, met psalmen en lofzangen, en geestelijke liederen, zingende de Heere met aangenaamheid in uw hart'.
>
> De meeste hedendaagse praise-chorussen missen deze benadrukking. Een voorbeeld: een moslim kan vele hedendaagse praise-chorussen zingen zonder enige tegenstrijdigheid te begaan met zijn geloof, want praise-chorussen neigen ertoe zich eerder te richten op onze affecties voor God dan op leerstellige waarheid. In tegenstelling hiermee kan een moslim geen christelijke lofzang zingen zonder uitdrukking te geven aan leringen die het islamitische geloof tegenspreken. Hedendaagse praise-chorussen laten gewoonlijk de identiteit van de God weg tot wie gezongen wordt, en ze zijn zo vaag dat ze voor gelijk welke valse god zouden gezongen kunnen worden. Zelfs gospel-chorussen nemen niet de plaats in van lofzangen die rijk zijn aan leerstelligheden.

[1] Eng. "Christian Lyrics": christelijke lofzangteksten, lyriek.

> Het afdanken van lofzangen is niet enkel onwijs maar ook gevaarlijk, want de identificatie en het karakter van ons christelijke geloof, hangen af van leerstellige onderscheidingen. Door het zingen van lofliederen die doordrongen zijn met leerstellige waarheid, helpen wij de jongere generaties te beschermen tegen de aanklacht: 'de HEERE heeft een twist met de inwoners des lands, omdat er geen trouw, en geen weldadigheid, en geen kennis van God in het land is' - Hosea 4:1".

Het is interessant te noteren dat in een artikel, geschreven door Rick Warren, "Selecting Worship Music" (juli 2002) hij de problemen bespreekt die gecreëerd worden door het incorporeren van verschillende stijlen van muziek in de aanbidding, iets waar de meeste kerken niet op voorbereid zijn om ze te accepteren, alleszins nog niet direct. Zij zouden dat echter wel doen, na gelezen te hebben wat pastor Warren erover schreef, en gezien zijn snel groeiende beroemdheid en invloed op de 21ste eeuwse kerk.

> "In de eerste jaren van Saddleback maakte ik een vergissing door de kracht van muziek te onderschatten. Omdat wij niet veel getalenteerde muzikanten hadden minimaliseerden wij het gebruik van muziek in onze diensten. Dat betreur ik nu … Een andere vergissing die ik in het begin maakte was het proberen voldoen aan ieders smaak.
>
> We brachten het hele register, van 'Bach tot Rock', dikwijls in één enkele dienst! Wij wisselden dan af met traditionele lofzangen, praise-chorussen en hedendaagse christelijke songs. Wij wilden iedereen happy maken, en dus gebruikten wij klassiek, country, jazz, rock, reggae, easy listening, en zelfs rap. De menigte wist nooit wat zou volgen.
>
> Weet u wie wij tevreden stelden? Niemand! Weet u wie wij teleurstelden? Iedereen!
>
> Het was als een radiostation dat iedereen tevreden wilde stellen door alle soorten muziek te spelen. Dat werkt niet!
>
> Het is onmogelijk om aan ieders muzikale voorkeur te voldoen. Men kan niet iedereen gelukkig maken. Muziek leidt tot ongelijkheid. Muziekstijlen scheiden generaties, regio's, persoonlijkheden en zelfs gezinsleden! Wij zouden dus niet verbaasd moeten zijn als de meningen verschillen in de kerk.
>
> U moet beslissen wie u wilt bereiken, identificeer hun gewenste muziekstijl en blijf daarbij. Definieer uw doel, zie de gevolgen ervan in en ga ervoor. U zult uw tijd verliezen als u zoekt naar een muziekstijl waarmee iedereen in uw kerk zal instemmen".

Realiseert u zich de subtiele implicatie hiervan? Door te stellen dat wij de muziekstijlen NIET zouden vermengen (wat de meeste kerken nu doen, grotendeels te wijten aan de praktijken van mannen als Rick Warren en Bill Hybels) adviseert hij nu één enkele stijl te kiezen en daarbij te blijven. Grappig is dit - ik vraag me af of hij dat eertijds ook geloofde toen de kerk alleen lofliederen zong!

Hou nu in gedachten dat hij niet ronduit zegt: "ontdoe u van de lofliederen" - ten minste niet in bovenstaand artikel. Dat hoefde hij ook niet te doen. Dat zou velen tegen hem keren. Maar geruime tijd echter hebben de kerken een trage maar gestage overgang meegemaakt van het traditionele naar het 'progressieve', waarbij men zowel lofliederen gebruikte als praisemuziek, ten bate van de meerderheid. Dit wetend hoefde hij enkel hen te adviseren een keuze te maken tussen de twee, en door zo te doen zou hij hen op handige wijze bevrijden van die vervelende oude lofliederen die de heiligen verheffen en God verheerlijken - zonder ooit ronduit te zeggen: "ontdoe u van de lofliederen". Als u het nog niet wist: dit wordt manipulatie genoemd.

Als u kinderen naar tafel lokt met zoetigheden, zeg hen dan dat zij moeten kiezen tussen het eten van snoepgoed en spinazie in melksaus, en dat zij niet beide kunnen hebben; wat denkt u wat zij zullen kiezen? U zal hen zeker niet hoeven aan te moedigen om voor snoepgoed te kiezen; u moet hen enkel vragen een keuze te maken. Hun verlangen naar zoetigheid zal de rest doen. Als zij dan alle snoepgoed hebben binnengespeeld dat zij kunnen inhouden, betekent dit dan dat zij hun maaltijd gegeten hebben? Wel zo in een seeker-sensitive, purpose driven kerk. U hoeft de verlorenen

niet te zeggen af te blijven van traditionele lofliederen en Statenbijbels[2] - u moet hen enkel suikerzoete alternatieven aanbieden. Later zegt u dan dat zij een keuze moeten maken.

Zo, nu de kerk verslaafd is geworden aan zoetigheden, zegt Warren ons dat we niet beide kunnen hebben - dat wij moeten kiezen. Denkt u nu echt dat de kerken hun snoepgoed nu willen opgeven: hun eigentijdse muziek? Natuurlijk niet! En hun zogenaamde keuze zal er een zijn dat schriftuurlijke, voedzame maaltijden verbeurd verklaart om de 'vrede' te bewaren. Ziet u, Warren veranderde ingenieus de controversiële vraag "Zouden we niet hedendaagse muziek toevoegen om de niet-kerkelijken te bereiken?" in "Zouden we niet ENKEL hedendaagse muziek gebruiken om de eenheid te bewaren?".

Dit is slechts één voorbeeld van de dialectiek die gebruikt wordt om de kerk voorwaarts te sturen naar een één-wereld-religie, door het manipulerende proces van gradualisme: van het in vraag stellen van bijbels gezag en traditie - naar het beoefenen van compromis - tot de totale en complete capitulatie. Langzaam maar gestaag.

"En wordt deze wereld niet gelijkvormig; maar wordt veranderd door de vernieuwing van uw gemoed, opdat gij moogt beproeven, welke de goede, en welbehagelijke en volmaakte wil van God is" - Romeinen 12:2

Lees verder over muziek:

- Rubriek "Muziek, CCM": http://www.verhoevenmarc.be/muziek.htm

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm

[2] Schrijver heeft het hier over de King James vertaling. Voor ons komt dat overeen met de Statenvertaling. De eerste druk van de Statenvertaling verscheen in 1637. Het bijzondere van deze reformatorische Bijbelvertaling is vooral dat zij direct uit de grondtalen Hebreeuws, Aramees en Grieks vertaald werd - net als de King James Version (1611) - en niet meer gebaseerd was op de Vulgata, de algemeen gebruikte Latijnse vertaling (382-405) van Hiëronymus. De zgn. Jongbloed-editie kwam er in 1750 omdat de oude versie haast onleesbaar was geworden door de evolutie van het Nederlands. In de uitgave van 1977 werd het Nederlands opnieuw een beetje aangepast. De vertaling als zodanig bleef altijd behouden. Moderne vertalingen (sinds 1881) kan men beter mijden omdat deze mishandeld werden door vrijzinnigen en schipperaars. Zo zijn Bijbels die gebaseerd zijn op teksten van Westcott en Hort en Nestlé-Aland, corrupt te noemen. In het bijzonder de 'bijbels' in de omgangstaal, zoals de 'Groot Nieuws Bijbel', zijn dóór en dóór besmet en beslist te weren; maar ook de bekende 'Nieuwe Vertaling' (NBG 1951) werd niet getrouw overgezet.